

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 265/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti L. R., Česká republika, zastúpeného Advokátskou kanceláriou V. s. r. o., Č., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. J. V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 487/2001, za účasti Okresného súdu Čadca, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo L. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 487/2001 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Čadca prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 487/2001 konal bez zbytočných prietáhov.

3. L. R. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 6 000 € (slovom šesťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť L. R. trovy konania v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet Advokátskej kancelárie V. s. r. o., Č., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2013 doručená sťažnosť L. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 487/2001.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Dňa 18. 09. 2001 podal sťažovateľ žalobu proti odporcom v 3/ rade A. S. a spol. o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Okresný súd v Čadci /ďalej len okresný súd/, ktorý vec prejednáva pod sp. zn. 5 C 487/2001 postupuje v konaní s vážnymi priet'ahmi a hoci sa konanie vedie od r. 2001, nie je predpoklad, že bude v dohľadnej dobe skončené. Posledné pojednávanie vo veci sa konalo dňa 16. 01. 2012, pričom toto pojednávanie bolo odročené na deň 12. 04. 2012 z dôvodu, že bude rozhodnuté o späťvzatí návrhu voči všetkým odporcom, okrem odporcu v 35/ rade. Pojednávanie určené na deň 12. 04. 2012 bolo zrušené z dôvodu, že uznesenie o zastavení konania voči všetkým odporcom okrem odporcu v 35/ rade nenadobudlo právoplatnosť. ...

... občianskoprávna žaloba bola podaná v roku 2001, pričom okresný súd riadne vo veci nekoná, vo veci spôsobuje vážne priet'ahy, v dôsledku čoho sťažovateľ má z postupu okresného súdu traumy...“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd v Čadca svojou nečinnosťou vo vybavovaní veci sp. zn. 5 C 487/2001 porušil základné právo sťažovateľa uvedené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu v Čadci, aby vo veci sp. zn. 5 C 487/2001 konal bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 EUR, ktorú sumu je Okresný súd Čadca povinný zaplatiť sťažovateľovi v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nález.

Okresný súd v Čadci je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastupovania vo výške 331,13 € /príprava a prevzatie zastupovania, podanie sťažnosti - 2 x 130,16 € + 2 x 7,81 € režijný paušál + 20 % DPH t. j. 55,19 €/ na účet spoločnosti Advokátska kancelária V. s. r. o...“

Po predchádzajúcej výzve ústavného súdu sa ešte pred predbežným prerokovaním k sťažnosti v prípise sp. zn. Spr. 591/2013 zo 17. apríla 2013 vyjadrila predsedníčka okresného súdu s odkazom na priložené vyjadrenie zákonnej sudkyne, v ktorom sa okrem prehľadu procesných úkonov uvádza: *„Prietahy v konaní spôsobil navrhovateľ a jeho právny zástupca, ktorí vo veci zbytočne žalovali 71) odporcov, napriek tomu, že na LV bol zapísaný len odporca v 35) rade až po 11) rokoch zbral navrhovateľ návrh voči všetkým ostatným odporcom späť. Súd vzhľadom na také veľké množstvo odporcov mal veľmi sťažený procesný postup, pretože neustále len odstraňoval vady v doručení, nakoľko zásielky sa mnohokrát vracali s tým, že adresát je na neznámom mieste, odsťahoval sa, zomrel. Súd z týchto dôvodov neustále zisťoval nové bydlisko odporcov prostredníctvom obci, miest, polície, CEPA Banská Bystrica, ako aj Ministerstva vnútra ČR, dožiadaniami adresovanými súdom ČR, nakoľko veľa z týchto odporcov malo pobyt v ČR. Vo veci súd nariadil termín pojednávania až o niekoľko mesiacov, aby sa v tomto časovom úseku mohli odstrániť vady v doručení zásielkach, aby súd vo veci mohol vôbec konať. Jediný krát, kedy súd nemal žiadnu závalu v doručení (okrem toho, že samotný navrhovateľ nenahlásil*

súdu zmenu svojej adresy, ale jeho právny zástupca na pojednávaní nenamietal, že súd vo veci nemôže konať) mohol súd vo veci konať, venovať sa aj hmotnému právu a vo veci rozhodnúť. Pokiaľ by navrhovateľ hneď od začiatku žaloval len odporcu v 35) rade, nemusel by v konaní neustále odstraňovať procesné vady a vec by už bola dávno právoplatne skončená.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 265/2013-17 z 23. mája 2013 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila svoje vyjadrenie k sťažnosti zo 17. apríla 2013 a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 1177/2013 doručenom ústavnému súdu 28. júna 2013 oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a nevyužila možnosť doplniť svoje vyjadrenie k sťažnosti.

Dňa 4. júla 2013 vyzval ústavný súd právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby oznámila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 591/2013 zo 17. apríla 2013 a sp. zn. Spr 1177/2013 z 24. júna 2013 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 29. júla 2013 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, pričom nevyužila možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniam predsedníčky okresného súdu.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z vyžiadaného súdneho spisu, sťažnosti, ako aj vyjadrenia zákonnej sudkyne ústavný súd zistil o doterajšom priebehu namietaného konania tieto skutočnosti:

Sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 21. septembra 2001 domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti; jeho žaloba smerovala proti 37 odporcom.

Dňa 2. októbra 2001 okresný súd ustanovil jednému z odporcov opatrovníka a 19. decembra 2001 vypracoval dožiadania na uskutočnenie výsluchov odporcov súdmi v obvodoch, v ktorých majú trvalé bydlisko.

V období od 4. januára 2002 do 8. marca 2002 dožiadané súdy uskutočnili výsluchy odporcov a 8. marca 2002 okresný súd vec prerokoval na pojednávaní.

Dňa 9. apríla 2002 okresný súd zisťoval pobyt jedného z odporcov a 19. septembra 2002 ustanovil jednému z odporcov opatrovníka.

Dňa 3. decembra 2002 dal zákonný sudca kancelárii pokyn na vyžiadanie dedičských spisov a dožiadanim z 19. marca 2003 požiadal o vypočutie jedného z odporcov dožiadaným súdom; vybavené dožiadanie bolo okresnému súdu vrátené 6. mája 2003.

Prípisom z 26. mája 2003 požiadal sudca o zaslanie listinných dokladov príslušnú správu katastra nehnuteľností.

Pojednávanie nariadené na 14. január 2004 okresný súd odročil na žiadosť sťažovateľa, pretože jeho právny zástupca oznámil kolíziu pojednávaní.

Okresný súd uznesením sp. zn. 5 C 487/2001 z 26. júla 2004 pripustil vstup ďalších účastníkov do konania na strane odporcov, čím sa ich počet zvýšil na 61.

Dňa 29. marca 2005 okresný súd zisťoval okruh dedičov po jednom z odporcov a následne uznesením sp. zn. 5 C 487/2001 z 15. augusta 2005 pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania na strane odporcov.

V období od 16. januára 2006 do 31. októbra 2006 okresný súd zisťoval okruh dedičov po jednotlivých odporcoch a zároveň si vyžiadaval dedičské spisy.

Dňa 26. marca 2007 okresný súd zaslal odporcom žalobu na vyjadrenie a súčasne im doručil poučenia o ich procesných právach.

Okresný súd uskutočnil 29. mája 2007 ohliadku na mieste samom.

Okresný súd v období od 22. augusta 2007 do 2. júla 2008 zisťoval okruh dedičov po zomrelých odporcoch a žiadal dedičské spisy.

Pojednávanie nariadené na 2. júl 2008 okresný súd odročil na žiadosť sťažovateľa, pretože jeho právny zástupca oznámil kolíziu pojednávania.

Okresný súd uznesením sp. zn. 5 C 487/2001 z 12. decembra 2008 rozhodol, že písomnosti pre jedného z odporcov sa budú doručovať uložením v spise.

Okresný súd na pojednávaní 19. februára 2009 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol (sťažovateľ na tomto pojednávaní nebol prítomný), sťažovateľ proti nemu podal 1. apríla 2009 odvolanie.

Na výzvu okresného súdu z 11. mája 2009 zaplatil sťažovateľ súdny poplatok za odvolanie, pričom okresný súd následne vydal opravné uznesenie sp. zn. 5 C 487/2001 z 21. septembra 2009 a vyzval odporcov, aby sa vyjadrili k odvolaniu.

Prípisom z 18. novembra 2009 okresný súd zisťoval okruh dedičov po jednom z odporcov a následne spis 22. apríla 2010 predložil Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 1417/2010 z 22. septembra 2010 odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Dňa 30. marca 2011 okresný súd zisťoval okruh dedičov po jednom z odporcov a 9. júna 2011 vec prerokoval na pojednávaní.

V období od 19. septembra 2011 do 12. októbra 2011 okresný súd vyzýval odporcov, aby sa vyjadrili k spoločnému právnenému zástupcovi.

Dňa 22. novembra 2011 okresný súd zaslal urgenciu notárskemu úradu v súvislosti s predchádzajúcou žiadosťou o oznámenie okruhu dedičov po jednom z odporcov.

Okresný súd 16. januára 2012 vec prerokoval na pojednávaní a zároveň uznesením sp. zn. 5 C 487/2001 z 25. februára 2012 zastavil konanie z dôvodu späťvzatia navrhovateľa voči všetkým odporcom, okrem odporcu v 35. rade.

Okresný súd uznesením sp. zn. 5 C 68/2008 zo 4. apríla 2013 rozhodol o doručovaní ukladaním písomností jednému z odporcov v spise.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 487/2001.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a ods. 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľa ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Obsah súdneho spisu sp. zn. 5C 487/2001 potvrdzuje faktickú zložitosť predmetnej veci spočívajúcu vo vysokom počte účastníkov konania na strane odporcu (71) a s tým spojené problémy s doručovaním súdnych písomností, resp. so zabezpečením ich účasti na pojednávaní a pod. Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil

pri určení sumy finančného zadost'učinenia (porovnaj závery v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 116/2012).

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľa ako účastníka namietaného konania, ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že s'ťažovateľ dvakrát požiadal okresný súd o odročenie pojednávania a na pojednávanie nariadené na 19. február 2009 sa bez ospravedlnenia neustanovil, a na tomto základe konštatoval, že aj s'ťažovateľ má určitý (negatívny) podiel na doterajšej neprimeranej dĺžke namietaného konania. Uvedené správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania síce nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku namietaného konania, ale možno ho primerane zohľadniť pri určení sumy finančného zadost'učinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 5 C 487/2001 vyplýva, že v doterajšom priebehu namietaného konania došlo k obdobiam dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (od 26. mája 2003 do 14. januára 2004, od 26. júla 2004 do 29. marca 2005, od 25. februára 2012 do 5. apríla 2013), ako aj k viacerým obdobiam krátkodobej nečinnosti okresného súdu. Rozhodujúce pochybenie okresného súdu však podľa názoru ústavného súdu spočíva v tom, že konanie ako celok je poznačené neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou súvisiacou s posudzovaním pasívnej procesnej legitímácie účastníkov konania (taktiež úkonov okresného súdu súvisiacich so zisťovaním okruhu dedičov jednotlivých odporcov a so zabezpečovaním dedičských spisov). Ústavný súd v tejto súvislosti odmietol obranu okresného súdu založenú na tvrdení, že *„Priet'ahy v konaní spôsobil navrhovateľ a jeho právny zástupca, ktorí vo veci zbytočne žalovali 71) odporcov, napriek tomu, že na LV bol zapísaný len odporca v 35) rade...“*, a zdôraznil, že *ide o vec, s ktorou sa mohol a mal efektívne vysporiadať okresný súd.*

Zohľadňujúc aj doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania (dvanásť rokov bez rozhodnutia vo veci samej), ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré boli spôsobené jednak neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu, ale najmä jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 487/2001 konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje najmä takto: „... občianskoprávna žaloba bola podaná v roku 2001, pričom okresný súd riadne vo veci nekoná, vo veci spôsobuje vážne prierahy, v dôsledku čoho sťažovateľ má z postupu okresného súdu traumy. Sťažovateľ má vážne zdravotné problémy a vzhľadom na svoj vek sa obáva, že sa spravodlivosti (rozhodnutia súdu) ani nedožije. Sťažovateľovi postupom súdu vznikajú aj vážne ekonomické problémy, pretože nemôže majetok, ktorého je vlastníkom užívať, keďže súd doposiaľ o jeho vlastníckych právach nerozhodol. Sťažovateľ preto žiada, aby Ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prierahov a aby priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, ktoré sťažovateľ uplatňuje v rozsahu 10 000 EUR.“

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri rozhodovaní o určení výšky finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadňoval predovšetkým charakter nesústreďenej a neefektívnej činnosti okresného súdu v skúmanom období, stav, v ktorom sa nachádza namietané konanie v čase rozhodovania ústavného súdu, ako aj jeho doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku, ale aj správanie sťažovateľa, ktorý do istej miery prispel ku vzniknutým prierahom v konaní, a predmet sporu (určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti). Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 6 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním Advokátskou kanceláriou V. s. r. o. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2012, ktorá bola 781 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2013. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 130,16 €, čo predstavuje spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) odmenu v sume 275,94 €, ktorú bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platkyňou DPH; celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 331,13 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2013